

Türelem

Nyári este. Naplemente. Duna part.

Hallani vonatfüttyöt, hajókürtöt, víg kacajt.

A fákon madarak rakják a fészket.

Látom a szemed, a mosolyod... itt a képed.

Örömtörmelékek.

Erre jöttem, itt kerestem magunkat...

Hol veszünk el? S veszünkkel győzelmet kik arattak?

Elképzelem, ahogy egyedül állsz itt:

„Szívem, ez kavics. Kavics, nem pázsit.”

Szerelem-gránit.

Arcvonások, hajfonások mind elmosódtak,

A víz fodros, friss habot mos. Jött a csónak...

Úgy mentél el hazug szívvel nélkülem.

Hát légy boldog, te önző kínüzem!..

Türelem!